

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 528/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Š. T., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 28 Cb 64/2002-145 zo 17. marca 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obo 55/2010-153 zo 14. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2010 doručená sťažnosť Š. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 28 Cb 64/2002-145

zo 17. marca 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Obo 55/2010-153 zo 14. júla 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo potvrdené uznesenie krajského súdu č. k. 28 Cb 64/2002-145 zo 14. júla 2010, pričom v odôvodnení tohto uznesenia najvyšší súd dospel k záveru, že *„v danom prípade pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia nie je možné použiť ani ust. § 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z.“*. V závere napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa uvádza, že *„súd prvého stupňa priznal žalovanému v 2/ rade náhradu trov konania v náležitej výške v zmysle cit. vyhlášok, preto odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil“*.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v právnej veci o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu vedenej krajským súdom pod sp. zn. 28 Cb 64/2002 bol účastníkom konania v procesnom postavení žalovaného v 2. rade. Krajský súd rozsudkom z 31. mája 2007 rozhodol v tejto veci o trovách konania tak, že žalobca je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania v sume 117 590 Sk s tým, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnych služieb predstavovala 18 650 Sk a bola vypočítaná podľa príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnej do 31. decembra 2004 (ďalej „len vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej „len vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). Sťažovateľ poukázal a to, že *„V zmysle ustanovení citovaných právnych predpisov je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby určená podľa hodnoty veci alebo hodnoty práva. Súd v rozsudku uviedol, že hodnota Zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorej neplatnosti sa žalobca domáhal, je 3 000 0000 Sk.*

Najvyšší súd SR rozsudkom zo 14. mája 2008 sp. zn. 2 Obo 214/2007 rozhodol tak, že vec v časti týkajúcej sa náhrady trov prvostupňového konania rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd uznesením zo dňa 29. 12. 2008 sp. zn. 28 Cb 64/2002-134

rozhodol tak, žalobca je povinný zaplatiť 8 069 Sk na náhradu trov konania žalovanému v 2. rade k rukám právneho zástupcu žalovaného v 2. rade do troch dní od právoplatnosti uznesenia.“

Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu krajského súdu odvolanie, v ktorom upriamil pozornosť na to, „že najvyšší súd (ktorého právnym názorom bol krajský súd viazaný, pozn.) vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom neuviedol, prečo nie je v danej veci možné hodnotu práva vyjadriť v peniazoch, a obmedzil sa len na konštatovanie, že kúpna cena nepredstavuje cenu práva určenia neplatnosti prevodu práva bez odvolania sa na ustanovenia, podľa ktorých uvedení skutočnosť konštatoval. Neuviedol skutočnosť, prečo nemožno hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch, keď predmetom konania vo veci samej bolo určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorého nominálna hodnota predstavovala konkrétnu sumu, a to 3 000 000,- Sk.“

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že najvyšší súd rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa „v uznesení zo dňa 24. 06. 2009 sp. zn. 2 Obo 33/2009 uviedol, že odvolanie bolo čiastočne dôvodné a uznesenie krajského súdu sp. zn. 28 Cb 64/2002 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v uznesení zo dňa 17. 03. 2010 sp. zn. 28 Cb 64/2002 opätovne rozhodol o trovách právneho zástupcu žalovaného v 2. rade tak, že pri ich určovaní vychádzal z toho, že v danej veci nie je možné hodnotu práva vyjadriť v peniazoch.

V uvedenej veci ide výlučne o právne posúdenie aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov o stanovení odmeny advokáta za právne služby v konkrétnej veci.“

Sťažovateľ ďalej cituje príslušné ustanovenia vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vyslovujúc názor, že «súdy pri rozhodovaní o trovách konania nevychádzali z právnej úpravy účinnej v čase uskutočňovania úkonov.

Súdy vychádzali z ust. § 13 ods. 6 vyhl. č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ak nemožno hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, pričom mali vychádzať z ust. § 13 ods. 7 citovanej vyhlášky, ktorá jasne stanovovala, že vo veciach určenia neplatnosti právnych úkonov, ak je ich predmetom vec, právo alebo plnenie oceníteľné

peniazmi, patrí základná sadza tarifnej odmeny určená z hodnoty veci, práva alebo výšky plnenia. Napriek tomuto zneniu súdy obidvoch stupňov sa odklonili od tohto jednoznačného znenia predpisu, najmä § 13 ods. 7 vyhl. č. 163/2002 Z. z. a na danú vec aplikovali nesprávne ustanovenia právnych predpisov.

Máme za to, že aplikácia ust. § 13 ods. 6. vyhl. č. 163/2002 Z. z. na danú vec je absolútne právne nevysvetliteľná, pretože text ust. § 13 ods. 7 tejto vyhlášky obsahoval tak jasnú formuláciu, že jeho neaplikácia a následné nezdôvodnenie použitia § 13 ods. 6 vyhlášky podľa nášho názoru nie je v súlade s ústavou garantovaným právom na súdnu ochranu. Je nutné mať na zreteli, že pri výklade právnych noriem je právnym pravidlom predpoklad, podľa ktorého normotvorca nezamýšľa dať ním tvorenému aktu neurčité a nerozumné dôsledky a súd by sa mal podľa nášho názoru vyhnúť najmä takému výkladu, ktorý je zjavne nesúladný so znením príslušných ustanovení právneho predpisu.

Súdy v danom prípade aplikáciou ust. § 13 ods. 6 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. na danú vec pred použitím právnej úpravy obsiahnutej v § 13 ods. 7 vyhlášky rozhodli svojvoľne, arbitrárne bez toho, že by mal ich výklad rozumný základ a rozumné vysvetlenie, preto svojimi rozhodnutiami porušili základné právo vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

Odvolací súd vo svojom uznesení sp. zn. 1 Obo 55/2010 zo dňa 14. 10. 2010 tiež uviedol, „že pre základ výpočtu náhrady trov právneho zastúpenia sa primerane použijú kritériá na výpočet súdneho poplatku podľa ustanovení zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Spoločné poznámky k položkám 1 a 2, bod 1 určujú, že pri návrhu konania o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, sa poplatok vyrubí podľa písm. b/ týchto položiek, tzn. ak predmet konania nemožno oceniť peniazmi“.

K tomuto argumentu súdu uvádzame, že súd neuviedol právny základ tohto tvrdenia, a teda ho riadne neodôvodnil, čo nie je v súlade s ústavou garantovaným právom na súdnu ochranu. Ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch sa týkajú výlučne právnej úpravy súdnych poplatkov, zatiaľ čo právna úprava odmien advokátov je upravená v inom právnom predpise. Pre rozhodnutie o aplikácii ustanovenia § 13 ods. 6 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. o odmenách advokátov nie je právne relevantná a dôvodná analógia s predpisom upravujúcim odlišné právne vzťahy, pričom aj cieľ i účel tohto predpisu je rozdielny.»

V petite sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom rozhodol tak, že jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené bolo. Ďalej žiadal, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia a vrátil vec na ďalšie konanie a priznal mu úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 28 Cb 64/2002-145 zo 17. marca 2010

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá bez ďalšieho aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Vzhľadom na princíp subsidiarity je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach týkajúcich sa porušenia jeho

v sťažnosti označeného základného práva napadnutým uznesením krajského súdu. Ochrany svojho základného práva sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti nemu. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Obo 55/2010-153 zo 14. júla 2010

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Poskytnutie súdnej ochrany ústavne konformným spôsobom predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite rešpektujúcej jeho základné právo garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktoré je predmetom konania, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda zásadne všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy

spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím všeobecného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie krajského súdu č. k. 28 Cb 64/2002-145 zo 17. marca 2010 o trovách prvostupňového konania.

Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Podstata sťažnostných námietok spočíva v rovine interpretácie zákonov a podzákonných úprav, keď sťažovateľ nesúhlasí s výškou priznaných trov konania pred súdom I. stupňa a vyslovuje názor, že najvyšší súd (rovnako ako pred ním krajský súd) mal v danej veci správne aplikovať iné ustanovenia vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ako úspešnému účastníkovi súdneho konania mu trovy konania

pozostávajúce z trov právneho zastúpenia síce boli priznané v súlade s § 142 ods. 1 OSP, pri určení ich výšky však krajský súd, ako aj najvyšší súd vychádzali z toho, že predmet konania nemožno oceniť peniazmi. Predmetom konania pritom bolo určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že krajský súd mal výrazne obmedzené možnosti sám rozhodnúť o aplikácii dotknutých ustanovení vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a vyhlášky č. 655/2004 Z. z., čo bolo vyvolané predchádzajúcim zrušujúcim uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 33/2009 z 24. júna 2009 v odvolacom konaní, v ktorom sa okrem iného uvádza, že *„Odvolací súd považuje za vhodné v tejto súvislosti poukázať na jasnú úpravu tejto otázky v zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, kde sa v Sadzobníku súdnych poplatkov Spoločné poznámky k položkám 1 a 2 v bode 1 uvádza, že z návrhu na začatie konania o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je sa poplatok vyberie podľa písm. b/ týchto položiek, pričom písm. b/ sa týka prípadov ak nemožno predmet konania oceniť peniazmi.“*

Podľa účinnej právnej úpravy je právny názor odvolacieho súdu pre nižšie súdy záväzný (§ 226 OSP), a preto krajský súd súc viazaný povinnosťou konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 2 ods. 2 ústavy) sa nemohol sa od (jasne vysloveného) názoru najvyššieho súdu odchýliť.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie krajského súdu č. k. 28 Cb 64/2002-145 zo 17. marca 2010, sa uvádza:

„V konaní je predmetom určenie neplatnosti a neúčinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, t. j. preskúmanie, či napadnutý právny úkon bol urobený v súlade so zákonom, pričom kúpna cena obchodného podielu nepredstavuje cenu práva určenia neplatnosti prevodu práva. Ako už Najvyšší súd SR uviedol vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 2 Obo 214/2007 a 2 Obo 33/2009, takto formulovaný predmet konania teda nie je možné oceniť peniazmi.“

V danom prípade pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia nie je možné použiť ani ust. § 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., nakoľko na aplikáciu uvedeného ustanovenia je potrebné poznať hodnotu veci, práva alebo výšky plnenia. Odvolací súd po preštudovaní spisu zistil, že počas celého konania nebola súdu predložená zmluva o prevode obchodného podielu, z ktorej by bola zrejmá výška obchodného podielu.

Trovy právneho zastúpenia vzniknuté v roku 2005 a 2007 súd prvého stupňa správne počítal podľa ust. § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z., keďže predmet konania je neoceniteľný. V súčasnosti platná vyhláška neobsahuje ustanovenie umožňujúce predmet konania, pozostávajúci z určenia neplatnosti alebo neúčinnosti právneho úkonu, oceniť peniazmi.

Zároveň z ustálenej súdnej praxe všeobecných súdov a Ústavného súdu SR vyplýva, že pre základ výpočtu náhrady trov právneho zastúpenia sa primerane použijú kritériá na výpočet súdneho poplatku podľa ustanovení zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Spoločné poznámky k položkám 1 a 2, bod 1 určujú, že pri návrhu konania o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, sa poplatok vyrubí podľa písm. b/ týchto položiek, tzn. ak predmet konania nemožno oceniť peniazmi.“

Kedže v danom prípade išlo o neplatnosť zmluvy o prevode obchodného podielu, obidva súdy dospeli k záveru, že nejde o žalobu o peňažné plnenie, a preto predmet sporu nemožno vyjadriť v peniazoch.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd konštatuje, že predmet konania nemožno zamieňať s predmetom zmluvy o prevode obchodného podielu, neplatnosti ktorej sa sťažovateľ domáhal, hoci hodnota predmetu takéhoto právneho úkonu je peňažne vyjadriteľná (obdobne III. ÚS 324/07, III. ÚS 114/09), a preto ak najvyšší súd potvrdil ako vecne správne napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorý v danom prípade rozhodol o náhrade trov konania účastníkov aplikujúc § 13 ods. 6 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., postupoval podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným a nespochybniteľným spôsobom.

Najvyšší súd dal sťažovateľovi v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľnú odpoveď na to, prečo krajský súd postupoval pri výpočte trov právneho zastúpenia podľa § 13 ods. 6 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., resp. podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a prečo nebolo v danom prípade prípustné aplikovať § 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným (m. m. I. ÚS 417/08).

Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08). Právny výklad krajského súdu vychádzajúci zo záväzného právneho názoru najvyššieho súdu, ktorý bol napadnutým uznesením najvyššieho súdu následne potvrdený, takéto črty nevykazuje a neodchýľuje sa od znenia príslušných ustanovení takým spôsobom, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (zrušenie napadnutého uznesenia, primerané finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011